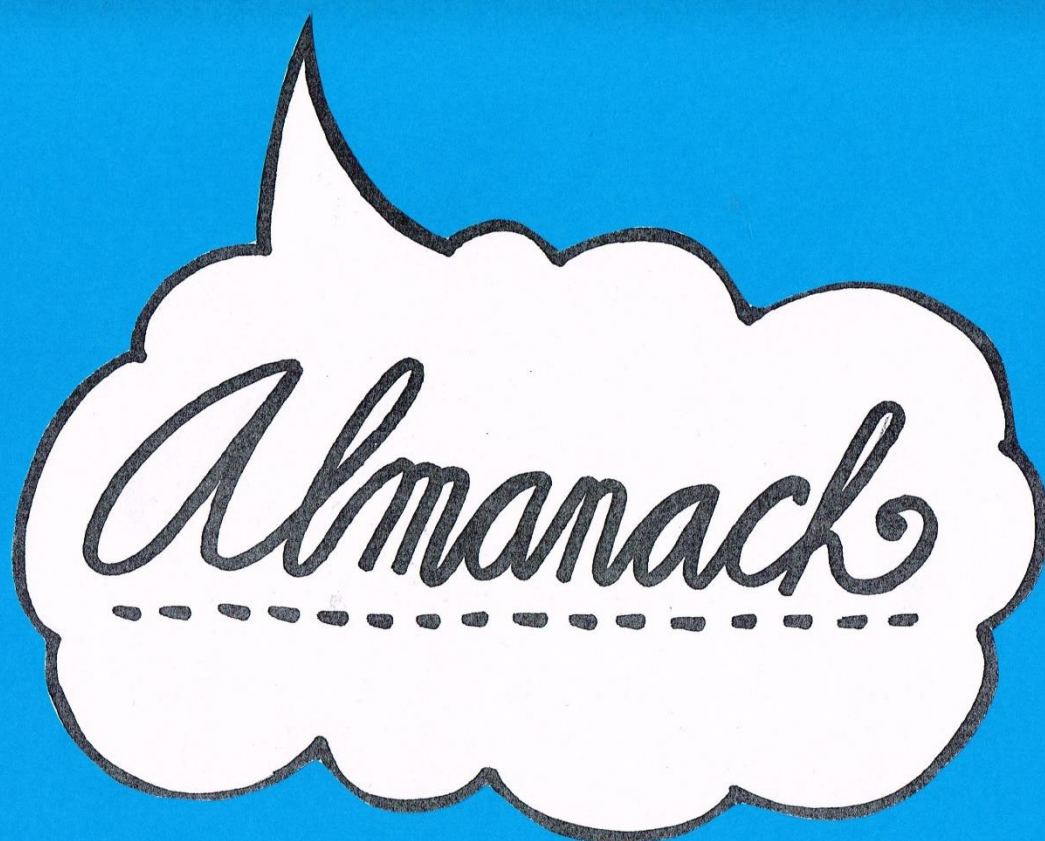

2016

Almanach prózy, v pořadí již **osmnáctý**, je výsledkem práce dětí 1. a 2. stupně Základní školy Jungmannova 660 v Roudnici n. L.

Zahrnuje práce, které vznikaly v hodinách českého jazyka a literatury.

Ve všech textech najdeme sílu individuálního sdělení, krásu mateřského jazyka a zároveň i kouzlo přítomného okamžiku, který je neopakovatelný.

Pravidelné publikování literárních prací našich studentů se stalo tradicí, která je svým způsobem ojedinělá počtem nadaných přispěvatelů, ochotných jít s kůží na trh a odhalit často své nejnítější pocity. Je zajímavé každým rokem sledovat vývoj a vyžívání mladých autorů a objevovat nové talenty.

Čtenářům přejeme příjemně strávené chvíle nad texty studentů naší školy a všem autorům přejeme do budoucna hodně inspirace, nápadů, tvořivosti a trpělivosti při překonávání všech úskalí nelehké, ale krásné češtiny.

Autoři

1. PERLIČKY ZE ŠKOLNÍCH LAVIC

Český jazyk – mluvnice

Přechylování slov

- krejčí – krejčice, krejčířka / krejčí, krejčová/
- učeň – učeňkyně, učetnice, učednice, učenice / učnice/
- rodák – rodákyně / rodačka/
- vrátný – vrátnice / vrátná /

Zkratky

- MŠMT – Mateřská škola malých tučňáků
- OSN – Organizace spojených národů
- ODS – Organizace demokratických států
- ČD – Česká demokracie
- ND – Národní doprava
- SEPAP – Sebranka pačesatých Apačů
- SETUZA – Severní tuzemské závody
- ČVUT – Česká vysoká účetní technologie
- Mgr. – Magistát doktorství

Složeniny

- rovný a voda – rovnovodný /vodorovný/

Vysvětlení slovního spojení

- vepřová panenka – může být chápána jako jídlo nebo jako např. vepřová samička

Po louce létali čmeláci a čmely /včely/.

Český jazyk – literatura

- Epická poezie má děj, ale nemá city.
- V pohádce vystupují nadlidské /nadpřirozené/ věci.
- Praotec Čech se ubýdlel / usídlil/ pod horou Říp.
- Orfea učil hrát na lyru bůh Napoleon / Apollon/.
- J.K.Tyl – Josef Kan Tyl /Kajetán/ napsal hru Pichlovačka /Fidlovačka/.
- Jan Werich spolupracoval s Josefem Švejkem /Jiřím Voskovcem/.
- Osudy dobrého vojáka Švejka napsal Jan Haška /Jaroslav Hašek/.
- Jaroslav Hašek má bratra Dominika – hokejového brankáře.
- Vladislav Vančura napsal dílo Rozumné léto / Rozmarné léto/.
- Četli jsme ukázkou z knihy Čokoládový Joe / Limonádový Joe/.
- Horší žáci dříve seděli blíže u katedrály / katedry /.

Hudební výchova

- Označení pro dynamiku :
f – flétna /forte – silně/
pp – přenosné piano /pianissimo – velmi slabě/
- Nástroje country hudby:
nafukovací harmonika /foukací/
- J. S. Bach – 2 manželství, z každého manželství měl 20 dětí
bydlel v Lipně /Lipsku/
napsal Brandýnské koncerty /Braniborské/.

Zeměpis

- Evropu obklopují dva oceány – Atlantský a Severoledový /Severní ledový/.
- Mulat je míšenec Europoda a Negroida
/rasa europoidní = bělocha a negroidní = černochoa/.

Obr. 1

2. DROBNOSTI

1. Jednoslabičná slova

Pes šel za les. Za ním je ves. V té vsi je kos. Pes ho sněd.

Zdislava Svobodová, 6.B

Pes šel sám.

Nač se ptá ? Haf, haf, haf ! Šel pak syn. Ten jed' sýr. Pak se ptá, kdo jsi ?

Jed' ten sýr, pak šel pít, pes ho paf. Au, lek'se syn. Čau pse, co jíš ? Ten tvůj sýr !

Martin Minarčík, 6.B

2. Vyjmenovaná slova

Ve mlýně žil mlynář a ten měl syna. A ten syn si chtěl koupit lyže. Ale obyvatel sousedního domu řekl: „ Místo lyží si kup raději nábytek. Ten je užitečnější.“ Syn mu za tu radu dal sýr. Rozhodl se, že pojede do Ruzyně. Prý tam mají kvalitní nábytek. Zjistil, že ten nábytek mají omotaný lýkem. Po cestě ho ale poštípál velice nepříjemný hmyz. A tak se do konce cesty ploužil jako hlemýžď.

Jitka Pokorná, 6.B

Obyvatel

Bydlel jsem v Příbyslavi. Měl jsem mnoho dobytka. Vlastnil jsem veliký mlýn. Měl jsem syna, který se jmenoval David, byl moc milý. Vyráběli jsme skvělý sýr. Jednoho dne jsem řekl synovi, ať zamete dvůr. On mi na to řekl, že ho nezamete. Tak jsem řekl, jestli ho nezamete, bude bit. On neposlechl a odešel. Za dva dny se vrátil. Usmířili jsme se. Pak šel syn do města koupit sýkoru a ještě klec. Když přišel domů, dal sýkoru do klece a pověsil ji na zed'. Nakonec jsme se navečeřeli a šli jsme spát. Ráno jsme nakrmili dobytek a sýkoru, pak jsme čekali, až nám přivezou koně, kterého jsme si koupili. Je to kobyla. Je stará 2 roky, je celá bílá a má ráda mrkev a jiné pamlsky. Rád jsem s ní chodil k rybníku a do lesa. Tam jsem potkal výra, který byl drzý a nepozdravil. Pak jsem šel domů a uklidil dvůr. Nakonec jsem si šel lehnout. Ráno jsme šli s tátou na ryby a nic nechytili. Když jsme přišli domů, šli jsme spát.

Jiří Lafant, 6.C

O medvědovi mývalovi

Vyprávím o vysokém mývalovi, který žil se Vysokém Mýtě. Bylo mu 5 let, byl zvědavý, nerozhodný a často se umýval v umyvadle mýdlem, protože je mýval. Měl hodně kamarádů. Jednou řekl: „My kamarádi jsme na sebe pyšní, ale nemáme pýchu. My jsme zvířata – býci, kobyly, netopýři, slepýši, myši, hlemýždi, syslíci, sýkorky, sýčci, hmyz a dobytek.“ S kamarády se vypravil na výpravu do Litomyšle. Bohužel poprvé se ztratili a mýval řekl: „Do pytle!“ Podruhé už trefili do města. Mysleli si, že potkají tetičku Mývalku. Nepotkali ji, a tak šli za dědečkem Mývalkem a za babičkou Mývalicí. Večer se zablýsklo a byla bouře jako hrom. Ráno si kamarád Býček zvrkl nohu, klopýtal a strašně ho bolelo kopýtko. Sýkorka slyšela, jak někdo výská a hned si na to zvykla. Jiný začal žvýkat žvýkačku a strašně mlaskal. Kobylka a mýval našli krásný třpytivý mlýn nedaleko Litomyšle. Všichni tam žili šťastně až do smrti.

Eliška Formánková, 6.C

Ahoj, jmenuji se Zbyšek a budu vám vyprávět o mé rodině. Mám dvě sestry a narodí se mi bratr. Bydlíme v bytě v Litomyšli a jsme obyvatelé České republiky. Já jsem velmi bystrý a neumím lyžovat. Moje sestra je malá a hodně vzlyká. Už brzy se narodí bráška. Moje starší sestra je strašná vyžle a hodně plýtvá penězi za třpytící se oblečení. Můj táta je hodně vysoký, máma dodržuje docela zvyky. Tak to je moje rodina.

Aneta Kasalová, 6.C

Byla jednou jedna paní Slepýšová, která bydlela ve vydří kůži. Každý den na ní klepal pan Sysel sýrovou, žvýkavou, usychající lyží. Paní Slepýšová si řekla: „Já tomu syslovi brzy ten jazyk vyrazím z pusy, pokud mi přinese netopýra se sýrovou myší v pytli.“ Pan Sysel tedy raději utekl. Další den se tedy převlékl za usychajícího slepýše a tentokrát paní Slepýšová utrhla panu Syslovi i nohy. Tak se pan Sysel naštvál a rozhodl se, že na paní Slepýšovou zavolá sýčka. Jenomže sýček snědl pana Sysla. Paní Slepýšová se tedy rozmyslela, kam pojede na dovolenou. Nepojede na mlýn, ale na letiště Ruzyně. Tam potkala vysokého pana Výra, který měl hodně rád myši s vyplazeným jazykem. Pan Výr nabídl paní Slepýšové žvýkačku.. Ta řekla, že si prý dá. Potom odletěla letadlem do Slepýšovského Středomoří – do města nazývaného Litomyšl nedaleko od Přibyslavi.

Vojtěch Černosta, 6.C

3. Slovní hrátky s páťáky

Čáry máry koloběžka, ať zvítězí naše smečka.

Čáry máry puk, ať je tady luk.

Čáry máry smích, ať je tu hned sních.

Čáry máry rybička, ať je tu má babička.

Čáry máry květiny, ať jsou tady hned prázdniny.

Čáry máry led, ať je tady med.

Čáry máry velká moc, ať je tady tmavá noc.

Čáry máry vlastivěda, ať je tu hned velká věda.

Čáry máry krteček, ať mám tady dáreček.

Čáry máry rukavičky, ať jsou tady bílé vložky.

Čáry máry peří, ať tady zase sněží.

Čáry máry škola nuda, ať jsou tu prázdniny hip, hip, hurá!

Čáry máry krabička, ať je tu má babička.

Čáry máry mráz je tu! Honem ať je teplo tu!

Je to u nás známé zvíře. Má na sobě korunu a strach nahání veliký. Co je to?

Leze, šplhá po čtyřech, je přítulná tomu věř. Někdy sice trochu zlobí, ale vždy se s tebou pomazlí. S klubičkem si ráda hraje, je hodná moje i tvoje. Co je to?

Má to dvě oči, čtyři nohy, a když ho někdo vyděsí, tak se barevně zamaskuje. Co je to?

Je to savec, a přitom létá. Spí vzhůru nohama. Jí mouchy, hmyz i jablka, je velký jako myš. Má kožíšek celý šedý a černá křídélka. Létá tak neslyšně, že to ani nepostřehnete. Žije ve tmě. Je to?

(Práce žáků 5. B)

Obr. 2

4. Dopisy

V Roudnici n. L., listopad 2015

Ahoj babi a dědo,

píši Vám, protože jsem včera prožila svůj nejhorší zážitek v životě. Začalo to tím, že se maminka rozhodla pořádně vyčistit Pírkovi klec.

Abychom neměli doma nepořádek, vzala jsem vyčistit klec ven. Nejdříve jsem sundala celou spodní plastovou část. Zůstala jenom samotná mříž, kterou jsem položila na dlažbu. Klec jsem dokonale umyla a nechala usušit na sluníčku. Pírenko si zatím t'apkal po dlažbě, vyzobával z mezer dlažby mech a šťastně si prozpěvoval.

Když spodní část klece oschla, chtěla jsem ji opět připevnit k mříži. Nevšimla jsem si, že Pírenko nesedí na bidle, ale stojí na zemi. Zvedla jsem mříž a Pírko frrrr, rychle vyletěl z klece ven. Zoufale jsem volala: „Pírko, Pírenko, vrať se mi.“ Papoušek byl ještě více zoufalý než já a nevěděl, co se s ním děje. Létal nad domem tam a zpět a hlasitě nařikal. Naštěstí není moc zvyklý létat, tak se brzy unavil. Přistál na střeše králíkárny. Tatínek vzal rychle klec a běžel papouška chytit. Vylezl nahoru na boudu a najednou se pod ním ulomil kus střechy. Tatínek ale nezpanikařil, chytil Pírenka a podal mi ho i s klecí. Když děda zjistil, že je rozbitá střecha králíkárny, tak se trochu na tátu zlobil. Pak si ale uvědomil, že papoušek je pro mě důležitější než nějaká střecha.

Pírenko byl moc rád, že jsme stále spolu. Byl to zároveň můj nejhorší i nejšťastnější den v životě.

Mějte se krásně !

Terka

Tereza Jirásková, 6.C

V Roudnici n. L., listopad 2015

Ahoj Franto,

píši Ti jen, jestli žiješ a jak se máš? Už jsem o Tobě dlouho nic neslyšel od té doby, co jsi se přestěhoval do Paříže.

Tak já Ti povím něco od nás z Čech. Máme nového pana prezidenta, jmenuje se Miloš Zeman. Chce zrušit školu, co mně to moc nevadí, ale co učitelům? Dnes je těžké sehnat práci. A když už jsme u těch učitelů a školy, tak Ti něco málo napíši. Nevím, jak ty, ale já jsem v šesté třídě a máme moc hodnou paní učitelku třídní.

Také o prázdniny jedeme do Prahy na Hrad, přespíme u babičky a poté do aquaparku a nakonec na představení Karla Gotta.

Myslím, že já jsem psal dost, tak snad se zase někdy uvidíme a nezapomeň mi napsat.

Ahoj.

Kryštof

Kryštof Bártek, 6.C

5. Popisy předmětů

Brýle

Ahoj, my jsme brýle. Patříme Zdiše, která nás dostala včera. Jsme černo- bílo – růžové, zepředu jenom černé a zezadu růžové. Výrobci nás udělali z plastu. Máme antireflexní skla.

Celý den jsme na naší majitelce, až večer nás sundá. Poté spíme na policičce vedle kamaráda budíka. Jenom občas, když má naše paní tělocvik, nás sundá a vymění nás za staré kamarádky, dá nás do obalu. Tam se nám moc nelíbí, protože je zde tma. Hned po tělocviku nás vyndá a zase si nás nasadí na nos. Máme ji moc rády a doufáme, že se o nás bude dobře starat.

Zdislava Svobodová, 6.B

Hodinky

Patříme Járovi. Rády tikáme a pohybujeme ručičkami. Když se zastavíme, musíme počkat, až nám vymění baterii. Nosíme se na ruce a vlastníme vodotěsné sklo. Náš majitel si nás může na zápěstí upevnit pomocí dírek na řemínku. Vlastníme stříbrnou barvu a řemínek je hnědý.

Ručičky nám ve tmě svítí a umíme počítat i datum. Sklíčko, které máme upevněné přes ciferník, je silné. Někdy se nudíme, protože se nenosíme na ruce. Často netikáme, protože nám pořád mění čas, abychom byly přesné jako hodinky.

Jaroslav Jarůšek, 6.B

?????

Halo, halo, hlásím ta nejdůležitější oznámení. Jsem vcelku malý a bíle zbarvený. Pro pana ředitele jsem docela důležitý a žáci jakýchkoli tříd mají mou krabičku velice rádi, protože díky mne jsou vyrušeni z hodiny. Ve škole, ve které bydlím, mám převážně kvádrotvité tvar. Už dlouho mě školy využívají. Třeba můj praděd byl jednou omylem rozbit žáky deváté třídy, když si hráli s míčem. Tak jen tiše doufám, že se mi něco podobného nestane.

Možná už tušíte, co jsem zač, a jestli ne, tak nastražte uši a poslouchajte dál. K sobě mám připevněný jeden kabel, který vede do zdi.

A teď už musíte vědět, co jsem. Tak co? Ano, školní rozhlas.

Barbora Sršňová, 6.B

Můj mobilní telefon

Ráda bych vám představila můj mobilní telefon, který mi slouží ke komunikaci s ostatními a také pro zábavu.

Telefon má obdélníkový tvar, je tenký, plochý a má zlatou barvu.

Zepředu mobil vypadá nejlépe. V dolní části se nachází domovské tlačítko, které má v sobě zabudovaný senzor na otisk prstu. To mi usnadní odemykání mobilu, zadávání hesla, jen přiložím prst a je to.

Nahoře je nápis SAMSUNG a nad ním reproduktor. Nalevo od něj jsou dvě malé černé „tečky“. Jedna bliká, když mi někdo napíše nebo zavolá, a druhá slouží jako blesk k přednímu fotoaparátu, který je napravo od reproduktoru.

Po okraji celého telefonu je kovový rámeček, který mobil chrání před rozbitím. Po levé straně má dvě tlačítka – jedno na zvýšení hlasitosti a jedno na snížení hlasitosti. Po pravé straně má jen jedno tlačítko, a to na zamknutí telefonu. Vedle tohoto tlačítka je „šuplíček“ na SIM kartu.

Zezadu má poměrně velkou „čočku“, což je fotoaparát. Je vystouplý a to je celkem nepraktické, protože se může poškrábat. Vedle fotoaparátu je blesk a senzor na měření srdečního tepu.

Mobilní telefon má mnoho funkcí. Kromě fotoaparátu se na něm dají hrát hry, poslouchat hudba, připojit wifi, používat různé aplikace např. krokoměr, mapy atd... . S mobilním telefonem jsem velmi spokojená.

Kristýna Mandysová, 7.A

6. Popisy obrázků

Nádherný jarní den

Dostala jsem v hodině Českého jazyka za úkol popsat obrázek od slavného českého malíře Josefa Lady. Tento obrázek Josef Lada nakreslil nádhernými sytými barvami v roce 1947.

Na obrázku můžeme vidět tři malé děti a jejich maminku. Jeden chlapec je oblečen do námořnický modrého kabátku, světle béžových kalhot a bot černých jako uhlí. Druhý chlapec k nám stojí zády, ale vidíme, že nosí hnědé kalhoty s kšandami a kabátek tmavě modrý jako noční obloha. Na hlavách postav můžeme spatřit různé druhy čepic. Taktéž k nám stojí zády malá holčička se svítivě žlutými vlasy jako zářivé slunce. Na vlasy jí maminka nasadila nádhernou čelenku z rozkvetlých pampelišek, kterou nejspíše upletla. Dívka nosí světle až skoro bledě modrou sukýnku. Přes sukýnku jí maminka uvázala oslnivě bílou zástěrku, aby se venku dívka neumazala. Její tričko září ohnivou červení. Maminka si na hlavu uvázala šátek, aby nedostala úpal. Také se oblékla do šatů, ale její šaty jsou jinak zbarvené než šaty dívky. Mají námořnický modré tričko a sukně září krásnou rudou barvičkou.

V pozadí obrázku se rozprostírá louka, na které vede cestička k domu. Okolo domku stojí tmavý dřevěný plot, za nímž se tyčí nádherný košatý strom. Rozkvetlá vrba vrhá stín na maminku, sedící na velkém šedém kameni.

Každý obrázek od Josefa Lady je něčím výjimečný. Tento obrázek se mi zalíbil nejvíce a myslím si, že všichni si tento obrázek oblíbí tak jako já.

Adriana Ramešová, 7.D

Obr. 3

Obr. 4

Zvířátka v lese

Tento krásný obraz namaloval známý český malíř Josef Lada. Obrazek vystihuje lesní pohodu a dovádění zvířátek v lese Řáholci. Vznikl v roce 1941, už je tedy docela starý.

Jednou z rána šel starý hajný do lesa Řáholce a přemýšlel o tom, jaký bude mít dnes oběd. Přemýšlel a přemýšlel, až z toho na chvilku usnul. Nevěděl ale, co se za tu krátkou chvíli může stát. Když myslivec spal, tak mu zvířátka z lesa vzala skoro všechno, co měl. Nejdříve hajnému ukradla liška Bystrouška brašnu, kde měl vepřové špekáčky. Jak je liška viděla, měla krásný úsměv na tváři. Chudák myslivec, těšil se na špekáčky k večeři. Do toho lišku otravuje straka, ať jí dá taky! Parta zajíců si tuto událost nenechá ujít. Nejstarší zajíc si zkouší myslivcův klobouk, který má vzadu barevná pírká. Nejmladší zajíc si ukradl hnědou botu, ani neví proč. Prostě se mu líbila. Nakonec poslední zajíc si bere pušku, naštěstí s ní neumí zacházet. Starý dobrý jezevec jménem Miloš ukradl hajnému z kapsy rum, který měl stařeček na oslavu narození svého vnuka. Lenivé a divoké prase předvádí našťvaného hajného. Hele, koho to tu máme? Že by bažant, který šmátrá zobákem, jestli něco nezbylo hajnému v kapse u kalhot? Na rameni myslivce sedí datel, snaží se ho vzbudit, aby mu zvířátka všechno nevzala. Do toho ho veverka začne šťouchat třílístkem po lesklé plešce. Za spícím hajným je také rachot. Straka mu vzala zlaté hodinky a výr si také chtěl něco přivlastnit. A taky že jo! Líbila se mu fajfka a zkouší z ní kouřit. Za výrem vykukuje vystrašená srna. V pravé zadní části obrázku si hraje jelen s myslivcovým psem Benem.

Tento obrázek se mi líbí, protože malíř vystihl krásně lesní zvířátka. Namaloval hezky přírodu, kterou mám i já moc ráda.

Anna Křepínská, 7.D

Zimní vesnička

Nyní Vám popíši krásný obrázek od Josefa Lady. Jedná se o malebnou vesničku v zimním období.

V popředí si hrají veselé děti se sněhem. Na pravé straně se nachází zamrzlý rybníček, na kterém bruslí chlapec s palčákovými rukavicemi a červenou čepicí. Uprostřed obrázku děti právě dokončují jejich úžasného sněhuláka. Seběhlo se kolem něj mnoho dětí. Některé jen tak přihlíží, jiné zase přiložily ruku k dílu. Mezitím už se setmělo a začalo sněžit. Na levé straně stojí socha z kamene. Kdo ví, koho socha znázorňuje? Mohl by to být třeba někdo svatý.

Ve střední části se nám ukazují dřevěné či kamenné domy a chaloupky. Na jejich střeších se třpytí bílý sníh. U některých domů před několika možná desítkami let vyrostly stromky. Ty nyní opadaly díky mrazu, jenž vládne všude, až na chaloupky, ve kterých je krásně teplo. Mezi domky vede zasněžená cestička, která končí až v zadní části obrázku.

Vzadu na kopci se tyčí kostel. Temnou krajinu ozařuje jeho lososově růžová barva. Před ním vykukují kříže od hrobů. Ještě dále za kostelem je roztroušených několik dalších domků a chaloupek. Na úplném konci obrázku jsou sotva viditelné kopce, na nichž mrzne několik opadaných stromů.

Celkově obrázek působí hezkým dojmem. Jen ty kopce jsou takové pochmurné. Ale přesto je vidět, že Josef Lada maloval krásné obrázky.

Vojtěch Vítek, 7.D

Kouzlo jara

Vybrala jsem si obrázek od světového malíře Josefa Lady, který je podle mého názoru báječný umělec, jeho obrazy najdete ve všech ročních obdobích. Toto dílo zobrazuje rozkvetlou veselou jarní vesničku, ve které vidím cosi tajemného.

V popředí vidíme skupinku dětí se dvěma dospělými ženami. Chlapec na pravé straně, sedící na velikém kameni, hraje líbezně na píšťalu a leží u něho jakýsi bílý pytel. Děvčata v šatičkách a se šátečky si vedle něj pletou věnečky z jarního voňavého kvítí. Na levé straně tiše spí v dřevěném trakaři malé děťátko.

Uprostřed září rozkvetlé vysoké stromy a na nich se pyšní sytě růžové květy jako kousky hebkého plyše. Za stromy postávají skromné chaloupky s doškovými střechami a u nich můžeme alespoň trochu vidět malé zahrádky.

V pozadí na vršku se tyčí kostelíček, ke kterému vede klikatá cesta obehnaná rozkvetlými stromečky. Kolem kostelíčka je postavená pevná kamenná zeď, za kterou se skrývá tajemný hřbitov. Na okraji obrázku můžeme ještě zahlédnout pár chaloupek.

Z obrázku Josefa Lady mám dobrý a uklidňující pocit. Jeho obrazy se mi moc líbí.

Tereza Machková, 7.D

Obr. 5

3. CHARAKTERISTIKY

Hetty Featherová

/charakteristika literární postavy/

Vybrala jsem si Hetty Featherovou z knížky Vzdušné zámky od Jacqueline Wilsonové, protože se mi líbí její odvaha.

Hetty je čtrnáctiletá dívka z dob královny Viktorie. Na svůj věk je ale dost malá. Má štíhlou postavu, zrzavé, lehce vlnité vlasy a modré oči. Nosí zelené šaty, které si sama ušila.

Je to milá, a navzdory svým podmínkám života, velmi usměvavá osůbka. Někdy si však neodpustí nějakou tu nadávku nebo vypláznutí jazyka. Je šikovná, umí krásně psát, číst a šít. Také ráda vypráví různé pohádky a vymyšlené historky. Vyrůstala v nalezinci, tudíž o světě za branami této strašné budovy neví nic. K jejím špatným vlastnostem patří výbušnost. Zkrátka – její ohnivě rudé vlasy mluví za vše ...

Na Hetty se mi líbí, jak se nevzdává a jde za svým cílem i přes všechny strasti a nástrahy. Snad se jí povede splnit si svůj sen – napsat knížku a být slavná.

Eliška Berounská, 9.A

Sophie Mercerová

/charakteristika literární postavy /

Tak a je to tu, první slohová práce. A o čem že to vlastně budu psát? Můj dnešní úkol zní – popsat nějakou literární postavu, kterou si sama vyberu. Já jsem zvolila knížku HexHall, tu napsala americká spisovatelka Rachel Hawkinsová. Hlavní postavou se stala šestnáctiletá Sophie Mercerová. Jak dívka vypadá a jak se chová, to vám vše ihned popíšu.

Hubená a docela i vypracovaná postava jde přesně k ní. Sophiiny krásné dlouhé hnědé vlasy schovávají upravené obočí a úžasné modré oči. Má snědou pleť a na ní sem tam nějakou pihu. Červená pusa jí zdobí obličej. Většinou si obléká nějaká trička a džíny a ve škole musí nosit uniformu. Není ale nějak vybíravá. Sophie se ani moc nemaluje, občas použije nějakou tu řasenku, rtěnku nebo make – up.

Co se týče jejího charakteru, tak je to velice zajímavá a výjimečná dívka. V kritických situacích mi přijde rozhodná a jistá, ale co se týče rodinných a milostných vztahů, tak tam jistota ani rozhodnost moc není. Do vlastností, které pro ni vždy platí, můžeme zařadit přátelství a lásku ke všemu živému. Narodila se jako čarodějka, takže se někdy chová magicky a tajuplně. Škola ji moc nebaví, ale přesto se snaží působit chytře a pilně. Sophie však ví, čeho chce v životě dosáhnout, cílevědomost, ta jí vystihuje. S kamarádkou Jennou zažívají skvělá dobrodružství, kde se Sophie chová velice vtipně, dobrodružně a odvážně. Abychom nezůstali jen u kladných vlastností, tak k jejím záporným patří lenost a drzost. Ale myslím si, že není jediná taková.

To je vše, co bych Vám o ní napsala. Pro mě Rachel Hawkinsová napsala tři nejlepší knihy, které jsem kdy četla, a samozřejmě vymyslela i nejlepší knižní postavu – Sophii. Pokud Vás tato hrdinka a můj sloh zaujaly, určitě si knížku HexHall přečtěte.

Kateřina Lafantová, 8.C

Obr. 6

Margo Röthová Spiegelmanová

/charakteristika literární postavy/

Miluji akční filmy, ale i knížky. Mezi ně patří právě Papírová města, kde hlavní postavu představuje Margo Röthová Spiegelmanová, a proto vám budu popisovat právě ji.

Margo poznáte hlavně podle jejího hodně hustého a tmavého obočí a světle hnědých jemných vlasů. Tmavě čokoládové oči hezky zapadají do jejího celého vzhledu. Po někom asi zdělila světle růžovoučké a malé rty, které vypadají jako cukrová vata. Nosila džínovou mikinu s hnědými rukávy, černé džíny a černé „conversky“, prostě boty, které se jmenují Converse. A ano, už podle popisu si umíme představit, že právě ji všichni považovali za nejhezčí a nejoblíbenější holku ze školy.

Když už jsem nakousla vnitřní charakteristiku, tak šup na ni. Jak už jsem napsala, Margo byla hodně oblíbená. Tajemnost patřila mezi její nejsilnější stránky. Měla ráda, když byla středem pozornosti. Když se něco dělo, musela se toho hned chytit. Ráda se smála a milovala zábavu. Pokud někdo řekl něco proti ní, už bylo zle. Hned se to k ní doneslo a ona to tomu člověku oplatila. Párkrát už taky utekla z domova a zanechala po sobě stopy, které potom rodiče Margo a její kamarádi museli rozluštit. A právě to vypovídá o ní, že tajemnost patřila mezi její vlastnosti. Užívala si, když udělala nějakou „lumpárnu“, a pak si to musela odpykat. Byla také chytrá.

Fuuu... už mě bolí ruka. Tak to ukončím. Její povaha se mi moc líbila, a proto jsem si ji vybrala. Snažila jsem se ji co nejlépe popsat, tak snad se mi to povedlo.

Tereza Franceová, 8.C

Oddaná služebnice

/charakteristika literární postavy/

Rozhodla jsem se popsat mou oblíbenou postavu z Harryho Pottera od autorky J. K. Rowlingové. Největší a nejoddanější služebnici Pána Zla Bellatrie Lestrangeovou.

Bellatrie je velmi štíhlé a menší postavy. V jejím šatníku bychom nenašli jiné než černé oblečení a vysoké černé kozačky. O jejím věku můžeme pouze spekulovat, ale myslím si, že jí víc než třicet let nebude. Vypadá totiž velmi mladě. K jejímu strašidelnému a nebezpečnému vzhledu vždy patří rozcuchané nebo neupravené husté kudrnaté černé vlasy. Jako všichni Smrtijedi (služebníci Pána Zla), tak i ona má na předloktí vytetovanou lebku a hada, pomocí kterých je Pán Zla svolává. Vždy u sebe nosí svou hůlku ve tvaru drápu. Plet' bledou jak stěna doplňují havraní očka, která pohledem zabíjejí.

Bellatrie je velmi zlá, pomstychtivá a jako většina Smrtijedů oddaná svému Pánovi. Od mala ji zasvěcovali do Černé magie, kterou dnes ovládá jako nikdo jiný. Jedná vždy přímočaře. Nenávidí mudly (osoby bez kouzelnických schopností) a chová se k nim jako k odpadu. Kouzelníky, kteří nemají kouzelnickou krev, nazývá krvežrádci. Je namyšlená jak páv, opovrhne vším dobrým. Pro svého Pána by byla ochotna umřít. Vmžiku se dokáže urazit a zničit vše kolem sebe.

Jak sami vidíte, tak mnoho dobrých vlastností bychom u ní nenašli. Přestože v příběhu nehrála hlavní roli, považuji ji za nejlepší zápornou postavu. I přes toto všechno ji mám ráda. Vybrala jsem si ji, protože se velmi dobře popisuje.

Agáta Lysáčková, 8.B

Tsunade

/charakteristika literární postavy/

Vybrala jsem si jednu z mých nejoblíbenějších postav jménem Tsunade, pocházející ze seriálu a mangy s názvem Naruto, kterou napsala Masashi Kishimoto. Vystupují zde ninjové, kteří mají zvláštní schopnosti a Tsunade není žádnou výjimkou. V této tvorbě zastupuje post zvaný Hokage, což je nejsilnější ninja v Listové vesnici, kde moje oblíbená postava žije.

Na Tsunade mě zaujal její pohnutý osud. Tragický průběh událostí začal smrtí mladšího bratra Nawakiho, den po jeho narozeninách, kdy od Tsunade obdržel dědečkův náhrdelník, který mu měl pomoci dosáhnout snu, stát se Hokagem, jako byl jejich dědeček Po nešťastné události si bere náhrdelník zpět. Další smutný osud se stal Tsunadině lásce Danovi, jehož snem bylo rovněž dosáhnout postu Hakage. Stejně jako Nawakinu, Tsunade darovala Danovi náhrdelník, aby dokázala svou lásku k němu. Ovšem po obdržení náhrdelníku Dan umírá v bitvě. Vlastníkem šperku se tedy znovu stává Tsunade s přesvědčením, že tento předmět je prokletý. Po těchto událostech, z kterých mnohé mrazí, se Tsunade rozhodla naučit lékařské techniky, aby už nikoho neviděla zemřít. Díky své vytrvalosti to dokázala dotáhnout až na nejlepšího ninju ve vesnici, a tím plní Danův a Nawakiho sen.

Ačkoli Tsunade oslavila již padesáté narozeniny, vypadá velmi mladě. Při prvním pohledu každého upoutají blondáté vlasy, stažené do dvou culíků. Obličej zdobí velké hnědé oči, z nichž vyzařuje odhodlání. Pod poměrně malým nosem můžeme vidět úzké usměvavé rty, potřené růžovým leskem. Zmiňovaný náhrdelník, upevněný kolem krku a končící na mohutné hrudi, má modrozelenou barvu. Na své štíhlé tělo si nejčastěji obléká šedou blůzku, doplněnou kimonem zeleným jak tráva. Své nohy zakrývá tmavě modrými legínami. Nesmíme zapomenout na obuv, kterou jsou černé sandály na vyšším podpatku. V pečlivě udržovaných rukách s červeně nalakovanými nehty obvykle drží svého mazlíčka, prasátko Tounton.

Tsunade obvykle vystupuje příliš tvrdě. Dalším rysem je její monstrózní rychlost výbuchu hněvu. I přes očividný temperament se Tsunade projevuje jako chytrý a rozumný člověk, který dokáže vést vesnici. Vždy nejprve zhodnotí problém nebo situaci a až poté ho vyřeší. Nutno zmínit, že Tsunade má také bohužel obrovské sklony k hazardu. Ovšem jen málokdy vyhraje. Proto spouště lidem dluží peníze a nemá dluhy čím zaplatit.

I přes některé nepřilíš dobré vlastnosti má Tsunade obdiv a respekt všech obyvatel Listové vesnice. Díky rozmanitému charakteru se velice líbí i mně.

Elena Nováková 8.B

Doctor Who

/charakteristika literární postavy/

Jako postavu na popis jsem si zvolila Doctora ze seriálu Doctor Who/Pán času. Doctor je mimozemšťan z rasy Pánů času, kteří mají po smrti možnost „zregenerovat“, neboli změnit se na jiného „člověka“. A jelikož má Doctor více podob, vybrala jsem si podobu jedenáctého Doctora, v podání herce Matta Smithe.

Páni času, i když nepocházejí ze Země, nýbrž z planety Gallifrey, vypadají stejně jako lidé. Jediným rozdílem mezi mini jsou dvě srdce. Také kvůli schopnosti zregenerovat vzhledově nestárnou, ale jinak jsou velmi staří. Tento Doctor vypadá zhruba na 25 let, jenže ve skutečnosti mu je přes tisíc let. Jeho mladou tvář lemují neposedné tmavě hnědé vlasy, které nosí sčesané na jednu stranu. Na tváři dominují modro-šedé oči se širokým nosem, malé pusy si snad ani nevšimnete. Doctor je hubené postavy, kterou nejčastěji pokrývají černé džíny s černými kšandami, bílá košile se sakem a poslední věcí, bez které by se neobešel, se stal motýlek.

Doctor má mnoho vlastností, jak dobrých, tak i těch zlých. Naštěstí převládají ty dobré. Nejprve bych zmínila, že je velmi upovídaný, ale i velice inteligentní, přátelský a pohostinný. Často jedná velice spontánně, což si nejsem jistá, jestli je dobrá nebo špatná vlastnost. Nejraději cestuje, ale ne z Evropy do Ameriky, nýbrž cestuje časem a vesmírem pomocí své lodi TARDIS. Loď vypadá jako britská modrá policejní budka z šedesátých let. Asi si řeknete, jak může někdo cestovat v policejní budce? No, ona TARDIS je uvnitř o mnoho větší než zvenčí, ale to už jsem mimo téma. TARDIS není při cestování zrovna spolehlivá, jelikož vždy zanechá Doctora na místě, kde nejvíce potřebují jeho pomoc. Z toho také vyplývá, že je velice ochránářský.

Když se tak zamyslím nad jeho špatnými vlastnostmi, vymyslím jich sotva pět. Například nedokáže čekat, také je někdy až moc upřímný, třeba jednou urazil britskou královnu. No a také je někdy hrozný „narcis“, ale většinou to myslí v ironii.

To by bylo asi vše, co bych chtěla o Doctorovi říci. Snad jen ještě stojí za zmínku pro něj typická hláška „Geronimo!“. Tu říká neustále.

Natálie Němcová, 8.B

Charakteristiky filmových postav z muzikálu Jesus Christ Superstar (JCHS)

1. Ježíš

Hlavními postavami muzikálu JCHS, o kterém jsem se rozhodla psát, je Ježíš, Jidáš a Máří Magdalena. Já dnes budu popisovat jen Ježíše. No a dáme se do toho!

Jako první, čím bych asi začala, bude Ježíšova postava. Je velmi štíhlý a vysoký. Bledý, hranatý obličej působí hodně přísně, úzké světlé rty a vlasy jako anděl – vlnité, blondaté, sahající až po ramena. Postava v bílé košili a tmavě hnědých kalhotách má na nohou kožené sandály.

Ježíš promlouvá vřelým hlasem ke svým učedníkům, hovoří přesvědčivě a zároveň klidně. Přes veškeré utrpení, které prožívá, si i tak stojí za svým. Vybrala jsem si postavu Ježíše, protože mi přišel sympatický.

Magdalena Paříková, 8.C

2. Zrádce Jidáš

Když se řekne jméno Jidáš, snad nikoho nenapadne nic dobrého. Ale v muzikálu JCHS to ale úplně tak není jen bezcitný zrádce. A o tom, jaký vlastně je, se Vám chystám povědět.

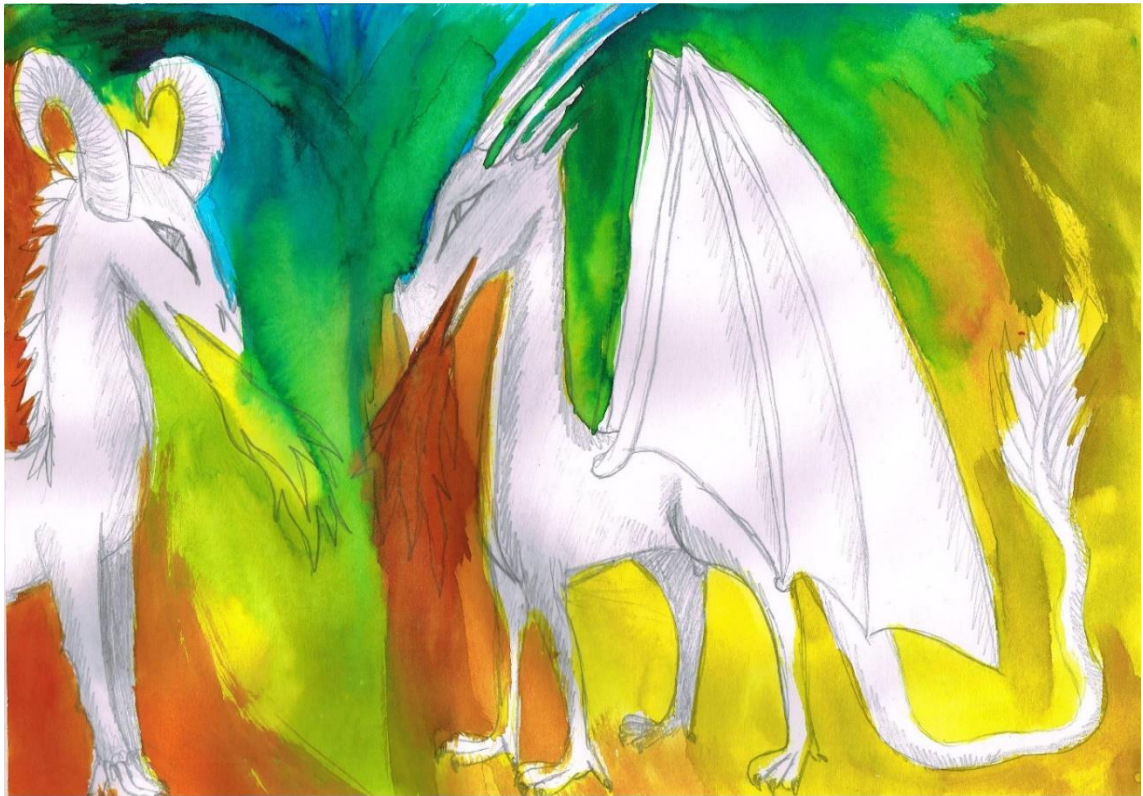
Většinu času nosil koženou motorkářskou bundu, protože když má někdo koženou bundu, je jasné, že je tak trochu rebel. Podle jeho černých slabě vypadaných vlasů se pozná, že už mu nebude zrovna dvacet.

I ti, kdo v životě nevzali Bibli do ruky, vědí, že Jidáš hodný rozhodně nebyl. Falešný a bezcharakterní – i takhle bychom ho mohli popsat. Žárlil na Ježíše a měl vůči němu pochybnosti. Byl namyšlený a chamtivý. Odsuzoval Máří Magdalenu. I když svých činů litoval a možná nebyl úplně bez srdce, každý si Jidáše pamatuje jako toho, který zradil Ježíše.

Jeho postava mě zaujala hlavně tím, že byla záporná a tím i výjimečná.

Bára Cihlová, 8.C

Obr. 7

Obr. 8

3. Věrný apoštol

Tak přemýšlím a přemýšlím a nemůžu se rozhodnout, koho mám popsat. Ten muzikál se mi líbil moc, ale ještě vybrat jednu postavu. Jo, pardon, pro ty, co neví, o čem mluvím, tak poslouchejte. Viděla jsem muzikál JCHS. Jak jsem se dozvěděla, tak autorem je Andrew Lloyd Weber, který složil nádhernou hudbu, při které tuhne krev v žilách a Tim Rice napsal velice výmluvný text, který vše nádherně vysvětluje. A jak tak nad tím přemýšlím, tak si asi vyberu Šimona. A ptáte se, kdo to ten Šimon vlastně je? A jak vypadá? No, tak já Vám ho popíšu. Jen chvilku počkejte, já se pohodlně usadím a vy si taky někam sedněte a můžeme jít na to. Jo a prosím, naprosté ticho, ať se můžu soustředit.

Takže Šimon. Víím, že to není snadná volba, ale zkusím ze sebe vybít co nejvíce. Šimon v celém příběhu vystupuje jako jeden z dvanácti apoštolů. Vííte, co vůbec znamená pojem Ježíšovi apoštolové? No pro ty, kteří nevědí, tak to byli jeho učenci. A teď mě napadá, že nevím Šimonův věk. To nevadí. Ale víím, že byl mladší než Ježíš. Jeho vlasy rozhodně stojí za zmínku. Teď mě dokonce napadlo super přirovnání. Jakoby naznačovaly, že světlá stránka lidí se dostane nahoru do nebe, což znázorňují světlé konečky a tmavá strana dolů do pekla a to ukazují zase tmavé kořínky. A nejtupnější na těch vlasech mi přijde to, jak mu stojí na hlavě jak ostny od ježka. Oči mi připadají zelené, ale nevím to na 100 %. Ostatní části tváře nemusím popisovat. Jsou úplně normální, jak vidíte na mně nebo když se podíváte na sebe. Snad bych se jen zastavila u pusy. Kolem úst se mu vytvořily rozkošné vrásky od smíchu, což občas o lidech hodně vypovídá. Co se týče vousů, tak jediné, co mu tkví na obličeji, je soul patch. Bohužel nevím, jak se to řekne v češtině, ale pro ty, co nerozumí, tak mám na mysli ten malý „cancourek“ uprostřed brady. Oblečení ve filmu vyřešil černým nebo maskáčovým tílkem, které odhalilo jeho svaly na pažích. A k tílkům si zvolil maskáčové kalhoty. Poslední věc, co vám o něm prozradím, co se týče zevnějšku, se týká jeho vytetovaného kříže, který si nechal udělat na levé paži mezi loktem a ramenem.

A teď bych se chtěla věnovat povaze. Ve filmu jsem se o něm moc nedozvěděla. Ale zřejmě mezi jeho vlastnosti patří věrnost, kterou nejspíš znázorňuje i jeho vytetovaný kříž. Z Bible jsem si zjistila, že než se stal Ježíšovým učedníkem, tak byl rybářem. Takže bude zřejmě i trpělivý. Ve scéně, kdy povzbuzoval Ježíše, aby začal bojovat proti Římu, tak tam se projevila i jeho bojovnost, hrdost a cílevědomost. A jelikož patří mezi apoštoly, tak jeho život řídí i láska k Ježíšovi a Bohu. A tak by měl dodržovat i některé zásady - jako jsou třeba milosrdenství, laskavost, poctivost. Zda je dodržoval, to ví leda Bůh, respektive Ježíš. Ale kdybych to shrnula, tak nejvíce z něho vyzařovala ta věrnost, to jak byl s Ježíšem za každé situace, nebál se za něj bojovat a miloval ho celým svým srdcem. To bylo také to, co mě na něm nejvíce zaujalo a díky čemu si získal můj obdiv, místo na stránkách mého cvičného sešitu a vzácný čas, v kterém tady celou dobu o něm mluvím.

Nevím, jaký na to máte názor Vy. Ale mně vůbec nevadí, že jsem celou dobu mluvila o této postavě, místo abych psala o mnohem známějším a důležitějším Ježíšovi, o kterém tak či tak uslyšíte mnoho krásných a propracovaných slohových prací.

Magdalena Hájková, 8.C

4. Třicet stříbrných

Co se Vám vybaví, když uslyšíte tuto větu? Ano, nejspíše si to myslíte správně!

Jesus Christ Superstar. Nádherný muzikál, skvělá hudba, jejíž autorem je Andrew Lloyd Weber a k tomu text, který Vás zavede rovnou do samotného děje, jenž se odehrává v izraelském městě Jeruzalémě. V příběhu je tolik osob, že jsem se rozhodla psát o jednom z Ježíšových apoštolů, Jidášovi. A proč zrovna o něm? Je to prosté! Byl mazaný, vychytralý a i přes tu zradu, které nakonec litoval, mi je celkem sympatický. Asi si říkáte, že zas až tak záporná postava to není, ale uvědomte si, že se spíkl s Židy a nechal se od nich uplatit 30 stříbrnými.

To od něj moc hezké není, že? I jeho vizáž skvěle padne k jeho roli. Rudé triko, černá motorkářská bunda a džíny ve stejné barvě. Z toho vyplývá, že to je „drsnák“ už od pohledu. Kaštanově hnědé rozčepýřené vlasy, velice krátké vousy a oči zářící jako 100% belgická čokoláda k této osobě jednoduše patří!

I přes to, že jste někteří Bibli nečetli, doufám, že si Jidáše dokážete alespoň trochu představit.

Anna Zázvorková, 8.C

Obr. 9

4. LÍČENÍ

Sen

Budu vám popisovat sen, který se mi zdál. Je asi můj nejoblíbenější.

Vynořila jsem se na louce zalité sluncem. Temný vánek roztančil stromky mnohobarevných květin. Žluté pampelišky, fialové zvonky, bělostné sedmikrásky, krvavě zbarvené vlčí máky. A to vše v zeleném travnatém moři. V jednu chvíli vítr zesílil. Kytky se naklonily na jednu stranu a ve vzduchu začaly poletovat okvětní lístky. Motýli rozmanitých barev se vznášeli nad květinami překypující loukou. Posadila jsem se do zelených proužků, zavřela oči a nadechla se. Vůně čerstvého kvítí se mi dostala do těla a zalil mě pocit štěstí. Vnímala jsem bzukot hmyzu a štěbetání ptáčků. Dolehl ke mně i pach jehličí z lesa, který stál opodál. Když jsem znovu použila svůj zrak, uviděla jsem vlka. Krásnou bílou vlčici s modrýma upřímnýma očima. Hleděla na mě, jako bychom se znaly celé věky.

Ani jsem to nepostřehla, ale najednou jsem byla na nohou u hranice lesa. V klidu jsem kráčela za svou průvodkyní. Šly jsme po cestě, kterou si vytvořila lesní zvěř. Nedaleko jsem zaslechla dusot kopyt, zpěv ptactva a praskání větví pod mýma nohama. Uviděla jsem mladou laň, pijící z tůňky křišťálově svěží vodu. Ježek se svou pichlavou rodinkou mi přeběhli přes cestu.

Když jsme dorazily na místo, tak jsem byla otupělá úžasem. Rostliny, které by ani botanik nepojmenoval. Pobíhala tu drobná zvěř strachu zbavena. Nejvíce mě ale upoutala nová přítelkyně. Srst se jí třpytila a oči se smály. Už jsem dál nedokázala přemoci nutkání se jí dotknout. Pomalými krůčky jsem se přibližovala. Neustále na mě upírala své nebeské oči, nebála se. Pomalu jsem natáhla ruku a dotkla se její hebké srsti mezi ušima.

Této krásy mě zbavil budík. Bylo sedm hodin. Ještě dlouho poté jsem na ni a úžasnou krajinu myslela.

Kateřina Tylová, 9.C

Zimní den

Zima je roční období, s nímž přichází mnoho krásného. Jen kam oko dohlédne, tam lze spatřit peřiny bílého sněhu nebo křišťálové rampouchy visící ze střech domů.

Počasí, které se před chvílí zdálo být klidné a ničím nerušené, teď vystřídá sněhová vichřice v podobě vloček prudce se prohánějících větrem. I tohle přece k zimě patří, předpovědi se mění stejně rychle jako samo počasí.

A když všechno ustane, kopce jsou zase na dlouhou dobu zasněžené do posledního místečka, to jen lidé tam daleko ve městě hned vytahují lopaty, kterými tu běloučkou hmotu odstraňují ze svých chodníků.

Ale ne vždy je na zimě nejkrásnější jenom sníh. Když začne mrznout, na střeších domů se tvoří rampouchy, vypadající jako ty nejostřejší nože zavěšené nad kuchyňskou linkou.

Jen z dálky vidím zamrzlý rybníček, jenž mi teď připomíná pihatý oválný obličej. Přitom se tam jen děti radostně prohánějí na bruslích. Jejich křik mě přiměje popojít blíž, více zaostřit a prohlédnout si je všechny s těmi jejich kabátky, čepicemi a šálami, které pod silným nápořem větru a rychlostní jízdy na bruslích plají převážně směrem dozadu.

Pomalou se den chystá ke spánku, kdy si zimní krajina oblékne modré pyžamo poseté zlatými hvězdičkami a přikryje se sněhovou peřinou.

Jan Grüner, 9.A

Zima

V posledních letech se k nám zima vrací loudavým krokem. A sněhová nadílka je v naší krajině vždy jen na několik dnů. O to vzácnější je okamžik, kdy začne padat první sníh. To se i dospělým rozzáří v očích světélka jako malým dětičkám.

Každý má rád, když se roztrhne sněhová peřina a z nebe začnou padat bílé chomáčky velké jako trakaře a krajina se bíle potáhne jako v pohádce. Stromy mají větvičky posypané sněhem, který se leskne jako stříbro. Louky a stráně na kopcích se na zimním slunci třpytí, až nás oči bolí. Krása pozorovat i samotné sněhové vločky, nenajdou se dvě stejné. Mají nejrůznější vzory, jako na krajkách těch nejlepších švadlen. Když dopadnou do dlaně, jen na chvilku zastudí a pak se rozplynou na maličkou kapičku.

Nádherné kresby dokáže vykouzlit na oknech ledový mráz. Děti si v nich udělají jen malou kulatou mezírku pro kouknutí ven, jen aby malíři Zimě nepokazili mrazivou nádheru.

Takovou zimu mám moc ráda a těším se na ni každý rok a budu doufat, že se z ní budu radovat i za padesát let....

Kateřina Nosková, 9.A

Jarní probuzení

Začala bych tím, že ze všech ročních období mám nejraději jaro. Když se přiblíží měsíc duben, příroda se probouzí a začíná se svlékat ze svého kabátu, pak ožívám i já. Vždy se moc těším na další dny i týdny a sním o zážitcích, které mám před sebou.

S tím jsou spojené i mé sny, které hýří všemi barvami, vůněmi a někdy už nevím, co se mi zdálo, nebo co jsem prožila doopravdy. Většinou to vždy začíná stejně. Je krásný jarní den, slunce svítí, ptáčci zpívají, zvířátka se honí v lesích. Úchvatná vůně kyttek se rozprostírá po loukách, vše je jak v pohádce. Procházím cestou, z které bych už nechtěla sejít, vnímám zvuky listů, od kterých se odráží vítr. Na obloze si tančí mráčky, z kterých se toho dá hodně vyčíst. Slyším i žblunkání žabiček v potůčku, v kterém zurčí křišťálově čistá voda.

V těchto okamžicích se většinou probouzím a dochází mi, že to byl jen živý sen.

Natálie Černá, 9.C

Proměny ročního období

Ráno mě vzbudily paprsky zimního sluníčka. Udělala jsem si čaj a sedla si na okenní parapet ve svém pokoji. Pozoruji to začínající jaro, i když sotva nastal únor. Všechno se začíná probouzet k životu – stromy a keře si narovnaly svá záda. Ptáčci vesele prozpěvují a podporují sluníčko, ostatní živočichové se vydali na první jarní procházku. Každý jakoby zapomněl na tu zimní náladu, která ještě před chvilkou vládla. Jakoby zapomněl na veselé hrátky dětí ve sněhu a pohodové večery u vlnitého krbu. Možná také zapomněl na ta první představení, kdy na okno zaklepala bílá baletka, jak mráz ukázal svůj výtvarnický talent na všem, co měl po ruce.

V tu dobu se zdáli být všichni šťastní a nikam nespíchali, protože pozadu nezůstala ani paní Námraza, která komplikovala cestu mnoha rodičům a chodcům. Ale teď, když už se všechno vzbudilo a zima usedla k televizi, přebírá vládu jaro, které zahájilo velké přípravy na první slavnosti (snad jen proto, že je nerado pozadu ...).

Eliška Berounská, 9. A

5. VYPRAVOVÁNÍ

Trapas

Paní učitelka nám zadala, abychom napsali nějakou veselou nebo trapnou příhodu. Já budu psát o tom, co se mi přihodilo v létě u babičky. A ne proto, že by to byl nejvtipnější příběh, ale protože v něm užiji přímou řeč, která v tomto slohu má být.

Třetí týden letních prázdnin byla celá naše rodina u babičky na Vysočině. Teplota se stále držela nad 30°C. Naštěstí je v blízkém okolí dost říček, potoků a rybníků. V některých se sice nedá koupat, ale já jsem stejně nechtěl. Chtěl jsem si odpočinout a zkusit chytit nějakou rybu. Mámě jsem řekl: „Mami, půjdu k potoku, co teče do přehrady, na ryby.“ Odpověděla: „Tak dobře, ale vezmi s sebou Badyho!“ Abyste rozuměli, Bady je naše štěně a tou dobou mu bylo 5 měsíců. Pořád po někom skákal, štěkal nebo něco jedl či okusoval. No, a tak jsme vyrazili. V jedné ruce držím Badyho a v druhé prut a dva rohlíky jako nástrahu. Jakmile si však Bady všimnul rohlíků, musel jsem od té chvíle neustále křičet: „Pusť, fuj je to!“ anebo, „nic ti nedám!“ Když jsme dorazili k potoku, našel jsem tůň, nahodil a čekal. Bady pobíhal a pořád něco očuchával. Po půl hodině mě opustila trpělivost a já si začal balit. Zavolal jsem na Badyho: „Bady, k noze!“ On nic, stál a koukal a na něco poštěkával. Šel jsem blíž a viděl, co ho zaujalo. Na bahnitém kraji potoka ležela, jistě několik dní, řádně zatuchlá a nafouknutá ryba. Než jsem stihl zakřičet: „Nesmíš, Bady!“ , skočil po ní a ona se rozprskla přímo na něj. A řeknu vám, že ten smrad byl nesnesitelný.

Celou cestu si Bady vesele poštěkával a jen babiččin soused se nás ptal: „Tak co jsi chytil?“ Já se jen usmál a řekl: „Nějak nebraly.“ Soused koukl na Badyho a povídá: „Ten měl asi víc štěstí, co?“ A já viděl na jeho zádech rybí šupiny.

Doma nás nikdo nepochválil a navíc se Bady nechtěl nechat umýt, a tak do doby, než sám skočil do vody, jsme museli čichat hrozný rybí zápach.

Vojtěch Dostál, 9.C

Strašidelné stanování

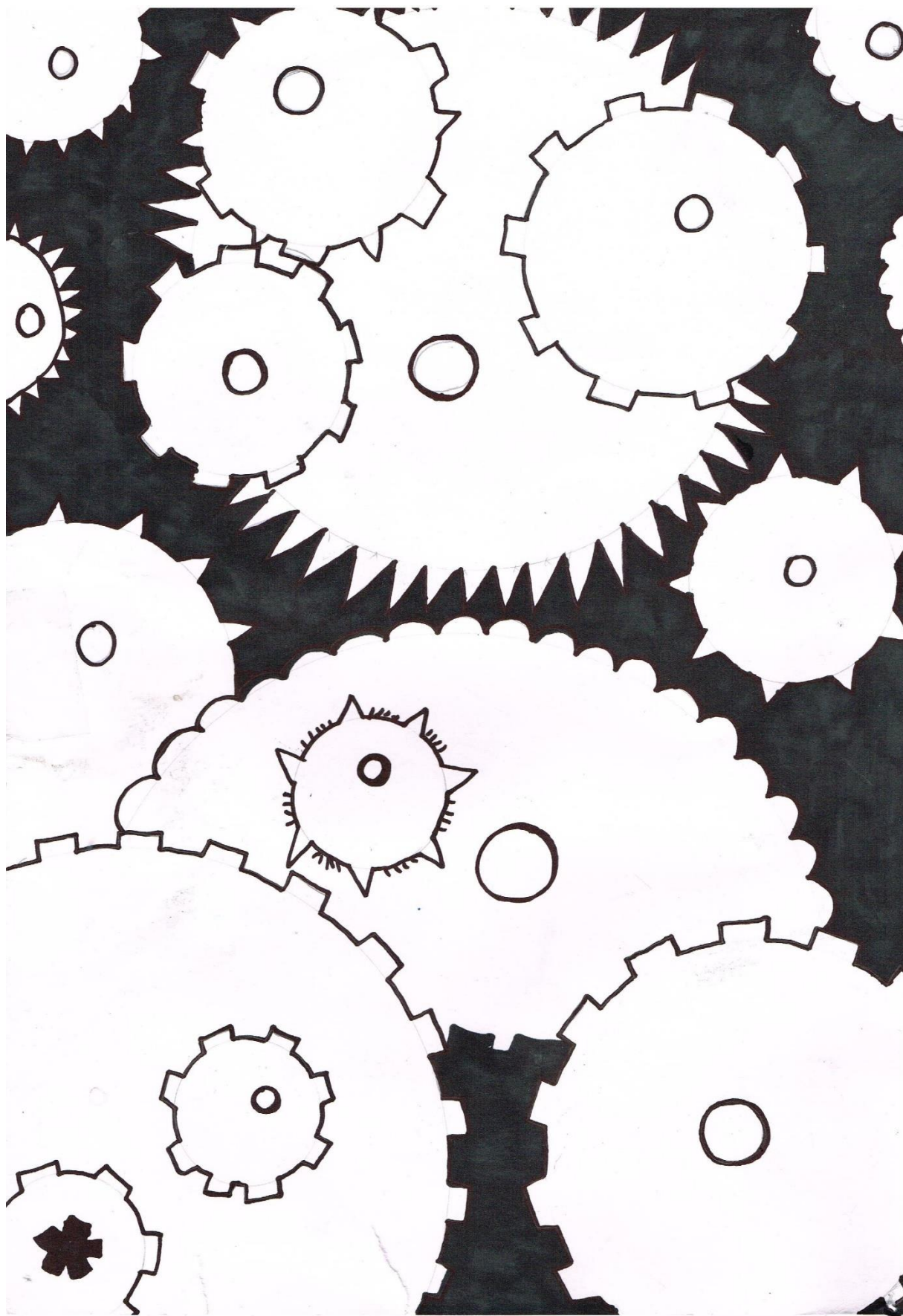
Byla temná noc, foukal silný vítr, když najednou mě probudil divný zvuk zvenčí. Zrovna jsme totiž s kamarádkou na zahradě stanovaly. Mohlo být tak okolo půl dvanácté v noci.

Začala jsem se moc bát, zvuky totiž zesilovaly a připomínaly praskání dřeva a zvuk sekery. „Kát'o, vzbud' se, vzbud' se, prosím!“ třesu mou kamarádkou, která tvrdě spí. „No tak! Kát'o!“ zvýšila jsem hlas. „Co se děje? Proč mě budíš?“ říká rozespale Kačka. „Slyšíš to ??“ vyděšeně a potichu jí odpovídám...Obě jsme byly najednou hrozně vyděšené. Za zahradou u starého statku, jakoby se tam někdo pokoušel vloupat. Rány byly hlasité a strašidelné. Bály jsme se ale vylézt ven ze stanu. „Co když to jsou zloději? Co když zjistí, že tu stanujeme a budou nám chtít ublížit?“ říkaly jsme si s Kát'ou. Naštěstí přiběhl náš velký pes Artuš, který se neuvěřitelným způsobem prokousal plotem a vlezl do zahrady. Hned utíkal k plotu a hrozivě štěkal. Po pár minutách zvuky přestaly. Vše utichlo. My jsme ale volaly mamce domů, ať pro nás přijde na zahradu.

Druhý den jsme se šly podívat ke statku a opravdu tam byla slehlá tráva a poničené keře. Viděli to i rodiče. Je to záhada. Buď to byly srnky, nebo opravdu zloději. Hlavní je, že nás Artuš zachránil!

Natálie Horká, 7.A

Obr. 10

Den v minulosti (sen)

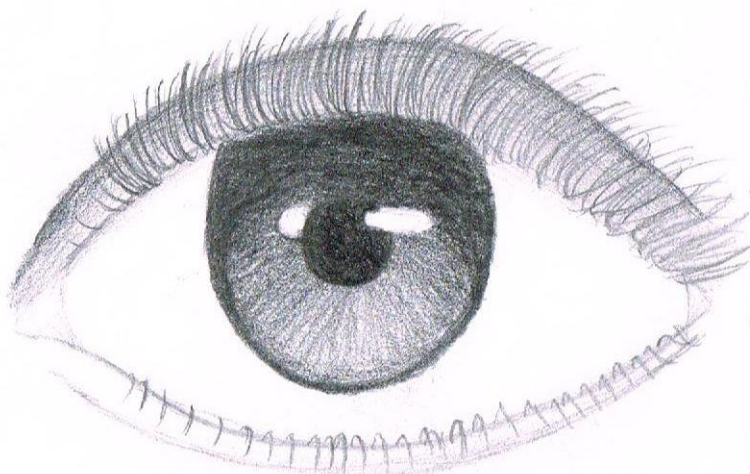
Po dlouhém dni jsem si konečně mohla oddechnout. Dnešek nebyl jeden z mých nejlepších dnů. Právě naopak. Musela jsem zařizovat pohřeb svého zesnulého manžela. Unaveně jsem si zula boty a bez dalšího přemýšlení jsem ulehla do postele. Stále se ptám sama sebe, jak mě mohl spustit bez rozloučení. Odpovědi jsem se nedočkala. Usnula jsem, aniž bych si to předem stihla rozmyslet.

Probrala jsem se v podivně vypadající místnosti. Vše bylo dřevěné, jen postel měla kovový základ. „Kde jsem se tu vzala?“ ptala jsem se nahlas, ale nikdo neodpověděl. Zaslechla jsem však hlasy z místnosti pode mnou. Vyšla jsem z pokoje na stejně vypadající chodbu a po schodech jsem sešla do velkého sálu. Hrála tam hudba, řekla bych, že jazz nebo blues. Všude byly mladé ženy tančící s vojáky z námořnictva a všichni se bavili. Netrvalo dlouho, než si mě jeden z nich všiml, mladý muž v uniformě. Prudce jsem se nadechla, když jsem zjistila, že to není nikdo jiný, než můj zesnulý manžel Fred. Bez dalšího slova jsem ho následovala na parket. V odraze jsem se zahlédla jen párkrát, ale stihla jsem si všimnout, že nejen Freddiemu, ale i mně je znovu dvacet. Byla jsem oblečená jako ostatní dívky, v krásných puntíkových šatech s rudou rtěnkou na rtech. Takto jsme protančili celou noc.

Po sledování východu slunce jsem se odhodlala k prvním slovům. Jediné, na co jsem se však zmohla, byla otázka: „Proč jsi odešel, Freddie, proč?“ zašeptala jsem. Nadechl se a zhluboka i vydechl, než odpověděl: „Neměl jsem jinou volbu, stejně jako teď“, přivinul mě blíže, „ale tentokrát ti mohu říci to, co jsem chtěl i předtím.“ S klidným úsměvem se na mě podíval a řekl něco, co jsem toužila slyšet poslední tři týdny. „Sbohem.“

Paprsky světla mě probudily, utřela jsem si slzy z očí. Možná jsem brečela, ale poprvé za dlouhou dobu jsem šťastná, protože on, má láska, se se mnou rozloučil. Není tu se mnou, ale již vím, že se znovu setkáme.

Lucie Malcová, 9.A

Obr. 11

Sami doma

Byla temná noc, foukal silný vítr, když tu najednou jsme zaslechly podivné zvuky. Myslely jsme, že to byla meluzína, ale když se to ozvalo podruhé, znělo to jinak. Podivuhodné zvuky stále nepřestávaly být slyšet.

Ztlumily jsme televizi, ve které hrál hororový film. To zvyšovalo hladinu našeho strachu. Po chvíli nám to nedalo. Rozhodly jsme se jít se podívat ven, ale po půl hodině strašidelného filmu jsme neměly dost odvahy. Zkoušely jsme se navzájem potichu povzbuzovat. Asi takto: „Pojď, ségra, to dáš,“ ale že by to pomáhalo se nám zrovna nezdálo. Když už sestra byla skoro u křoví, ze kterého ten prapodivný zvuk vycházel, něco hrozivě bouchlo a vyjeklo. V cestě stál kbelík, o který sestra zakopla a narazila si palec. Při pokusu číslo dvě o nic nezakopla. Já jsem se jí plížila za zády.

Tráva šuměla, stromy se chvěly a my dvě se tam ve tmě plížíme, jako lupiči po špičkách ke křoví, ve kterém je něco, čeho se hodně bojíme. „Tak jsme tady,“ pošeptala mi přes rameno sestra. „Do toho,“ ozvala jsem se já. Zapraskaly větve, jak je rozhrnula, a uprostřed křoví leží malé schoulené koťátko, které se chvěje zimou. „Nejspíš se zatoulalo od mámy,“ řekla už klidným hlasem sestra. „Tak ho vezmeme domů, aby se ohřálo a dáme mu trochu teplého mléka.“

Vzaly jsme ho do náruče, a i přestože bylo promrzlé na kost, tak začalo vrnět. Bylo krásné, mourovaté a hebké. Do mléka se pustilo s obrovskou chutí. Já jsem zatím došla pro starou deku, na které by mohlo ležet. Když přijeli rodiče z divadla, byli z toho přímo „na větvi“, ale po chvíli přemlouvání nám dovolili si ho nechat. Kotě jsme pojmenovali Mia a teď je z něj nádherná, tulící se kočka, která přede i u jídla.

Barbora Bušilová, 7.A

Obr. 12

6. ÚVAHY

Bez práce nejsou koláče

Když chceme něco umět nebo mít, musíme si to zasloužit. Jestliže chci mít hezké oblečení, dobré jídlo, obklopovat se krásnými věcmi a chodit se bavit třeba do kina se svými kamarády, musíme mít na to peníze, které bych měla umět vydělat prací. S vyděláváním moc zkušeností nemám, až na domácí práce, za které dostanu malou odměnu. Budu psát o něčem trochu jiném.

Od svých 6 let, většinu svého volného času, trávím sportem a hrou na klavír. Některé dny mě až tak netěší, ale většinou se dobře bavím. Mám ráda kamarádky v týmu, těším se na svou učitelku klavíru. Mám radost z významných zápasů a sklízím pochvaly třeba od svých rodičů. V tu chvíli zapomenu na všechen čas a dřinu, kterou jsem tomu musela obětovat, kolik pohádek mi uteklo, nemohla jsem s holkami jen tak courat po městě a většinu víkendů strávila v tělocvičnách významných měst. Zažívám pocity štěstí a ty bych asi neměla, kdybych se o nic nesnažila. Z toho vyplývá, že nic není zadarmo, vždycky musíme vyvinout nějaké úsilí, abychom dosáhli radosti, úspěchu nebo se nám splnily sny, protože: „BEZ PRÁCE NEJSOU KOLÁČE.“

Veronika Pejřimovská, 9.C

Jak se do lesa ozývá, tak se z lesa volá

Vybral jsem si toto přísloví, protože je jedno z mála, které vím, co znamená a vím, jak ho vysvětlit.

Tohle přísloví slýchávám často od pana učitele na tělocvik. Vždy nám říká, že jak se k němu budeme chovat, tak on se bude chovat k nám. A to platí ve škole, ve sportu i v životě. Třeba, když na tělocviku jsou nějakí problémoví žáci, tak většinou běháme nebo tak podobně, ale když tam nejsou, tak hrajeme basket, fotbal, vybíjenou, florbal atd. prostě to, co nás baví. A je to kvůli tomu, že když jsme hodní, je i takový pan učitel, ale když zlobíme, pan učitel nás potrestá tím, že děláme to, co nás nebaví a nemáme to rádi.

Tímto jsem chtěl říct, že když se my chováme slušně, i ostatní se tak chovají k nám.

Jan Mráz, 9.C

Mají knihy budoucnost

Mají knihy budoucnost? Táži se sama sebe v duchu. Čtení je velmi pěkná činnost. Musím se ale přiznat, že i já jsem čtení nenáviděla. Říkala jsem si: „Proč to mám číst? Vždyť je to nuda.“ To jsem však neměla v ruce tu správnou knihu. Četla jsem to, co mě nebavilo.

Od kamarádky jsem si půjčila knížku Sedmý smysl a od ní se začala odvíjet má četba. Fantasy. To je to „pravé ořechové“.

Proč koukat na televizi? Vždyť je to o ničem. Vše se tam odehrává tak rychle. Kdežto v knize, na tenkých papírech s čteným písmem, si to přečtu pomalu, zajímavěji.

V dnešní době je mládež spíše na mobilech nebo tabletech. Ale v minulých letech se knížky považovaly za přítele člověka. Proč ne i teď? Romány, sci-fi, fantasy, detektivky.

I já píši knihu, ale jak se říká „do šuplíku“. Ale jednou bych ji ráda vydala pro nadšence tištěných příběhů, jako jsem já. Také doufám, že se mládeži zase knihy budou zamlouvat.

Kateřina Tylová, 9.C

Budoucnost knih

Pro některé lidi je knížka ztráta času a jdou se raději dívat na nějaký film. Jenže když se díváte na film a pak ho srovnáte s knížkou, většina čtenářů potvrdí, že příběh z knihy je mnohem lepší.

Já čtu knihy ráda, protože se stávám divákem z první řady a s knižními postavami prožívám veškeré jejich pocity, radosti i starosti. Knižní svět je plný příběhů, které si mohu vybrat podle své nálady a zájmu. Nechám se unášet svou fantazií a vykreslím si v mysli všechny popisované osoby, místa a detaily.

Další otázkou budoucnosti knih je podle mého i otázkou věku čtenáře. Starší ročníky budou asi raději vždy sahat po papírové podobě. Střední generace určitě bude používat obojí - tištěnou i elektronickou verzi. Mladší čtenáři jistě budou mít dostupnější knihy na počítačích a čtečkách. Já osobně raději čtu klasické knihy, stávají se mou osobní oblíbenou věcí, kdežto elektronická kniha jedním kliknutím zmizí.

Budu tedy doufat, že budoucnost knih ať papírová, nebo elektronická, je zachována a lidé je budou používat i nadále.

Kateřina Nosková, 9.A

Budou i lidé v 21. století číst knihy?

Vybrala jsem si toto téma, protože je mi osobně velmi blízké. Už od malička mě mamka vedla k tomu, abych četla a nyní si život bez knih nedovedu představit. Nejenže je to pro mě vítaný útek od reality, ale zároveň mám, dle mého názoru, větší slovní zásobu, než kdejaký nečtenář.

Bohužel knihy pomalu ale jistě ustupují před mobily, počítači, televizí nebo podobnými věcmi. Lidé se mnohem raději podívají na seriál typu Ulice, místo aby si něco přečetli. Proto přemítám, budou i lidé 21. století číst knihy, nebo raději odevzdají svůj rozum do náruční techniky?

Technika obecně není špatná věc. Naopak nám dokáže být velice užitečná, ale jsem přesvědčena, že všeho moc škodí. Zvláště pak když svou činností odstrkuje lidstvo od čtení.

Ted' mě tak napadlo, spousta lidí nečte, to je známá věc. Ale jak tak nad tím přemýšlím, tak až dospějí a budou mít děti, pochybuji, že je budou vést k četbě. Proč také? Sami nečtou, tak proč by k tomu „nutili“ jiné? Není lepší jim něco pustit v televizi, nebo jim zapnout nějakou počítačovou hru? A tohle lidé dělají.

Ale abych jen nekritizovala. Někteří rodiče nemají na čtení čas a i přesto se snaží. Také se dnes najde spousta lidí, kteří rádi čtou, ať už zásluhou rodičů, školy nebo svou vlastní. Navíc se v dnešní době najde opravdu dobrá elektronická věcička jménem čtečka, která zase posouvá čtení na vyšší úroveň. Ano, všimli jste si správně, právě jsem ocenila technickou vymoženost.

Zkrátka abych to nějak rozumně ukončila. I přes všechny tyto překážky si myslím a upřímně v to doufám, že se dnes i v budoucích letech najde někdo, kdo ve chvílích volna rád sáhne po knize, a tak to podle mě má být.

A ještě na úplný závěr bych chtěla citovat George R. R. Martina, který napsal: „Čtenář žije tisíc životů před tím, než zemře. Člověk, který nečte, žije jen jeden.“

Nikola Polmová, loňská 9.C

Technika v 21. století

Nedávno jsem dostala čtečku knih a rozečetla svou oblíbenou knížku. Po týdnu jsem ji půjčila mamce, která mi ji vrátila se slovy: „Ta kapitola se nějak nechce načíst.“ A já zůstala bez milovaných vět. A tak mě napadlo: je lepší zůstat u vůně stránek, nebo se posunout ke světélkujícím písmenkům?

Výhody čteček? Možná to, že je lehká a skladná. Máte všechny své oblíbené autory hned při ruce. Že je to pohodlné, nezapřu ani já.

Žádný čtenář podle mě nezapře radost z otáčecích stránek, listování kapitolami, ohmatání přebalu, obkreslování vět prsty, ani hořkosladkou bolest říznutí o papír.

Na druhou stranu, bod pro čtečku. Elektronika v současnosti „letí“, a tak se někteří dali do čtečky, jen aby je ostatní zahlédli s drahými kusy techniky v rukou.

Nedávno jsem vešla do místnosti, kde si všichni četli. Nejen že mě překvapilo podivné ticho, rušené jen šustěním stránek. Překvapilo mě, že všichni drželi v rukou knihy, až na jediného chlapce držícího čtečku. Domnívám se, že to dostatečně dokazuje, jakou formu čtení volí lidé raději.

Já zůstanu u své papírové knihy, i když obě možnosti mají své pro a proti. Věřím však, že každý má jiný názor a je to každého volba. Přeci jen, ve výsledku se obsah nemění. Ve výsledku se stejně všichni ztratíme ve víru slov.

Tereza Bušilová, loňská 9.C

Obr. 13

Čeho chci v životě dosáhnout

Dobrá otázka. Život je plný nástrah a záludností a mé poslání na této Zemi je něco dokázat.

Prvním posláním je dobře vyrůst, druhým naučit se základní věci a třetí konat skutky.

Mým životním snem bylo vždy psát povídky nebo knížky. Je pravda, že ne všechny mé příběhy byly smysluplné a dobré, ale chybami se člověk učí, a proto potřebuje vystudovat školu, která se zabývá českým jazykem. Domnívám se, že v psaní příběhů bych byla dobrá. Kdyby to nevyšlo, uvažovala jsem taky o herecké škole. To však chce předpoklady pro herectví, ale je to velká práce. Takže jsem se rozhodla vystudovat základní a střední školu, a poté se uvidí, co mi půjde.

Doufám, že jednoho dne napíši knihu, nebo budu hrát ve filmu a dosáhnu svého životního poslání na této Zemi.

Klára Šindelářová, 9.C

Moje záliby ovlivňují můj život

Rozhodla jsem se pro toto téma z důvodu, že závodně hraji tenis. Domnívám se, že zmíněné téma pro mě bude lehké, ale jak už všichni víme, nic v životě není lehké.

Mou životní zálibou je tenis. Čeho v něm chci dosáhnout je velice záludná otázka, o které si mnoho lidí myslí, že je snadná. Ano, je snadné na ni odpovědět, chci být lepší. Ovšem, opravdu to dokázat, už není tak jednoduché. Tenis hraji už od 4 let. Posledních pár let každý den 3-4 hodiny a kondiční příprava i regenerace, a proto se nebojím říct, že tenis není jen mou zálibou, ale i životem. Je to část mne, bez které nedokážu být. Je to stejná závislost jako u kuřáků. Když chvíli nehraji, např. po sezoně, trpím, po pár dnech se začínám nudit. Tenis velice ovlivňuje můj život. Trénuji natolik, že nestíhám ani pořádně chodit do školy, což není dobré. Nemám skoro žádný čas na soukromý život. Tím chci říct, že nechodím ven s kamarády, pořádně tady v Roudnici ani žádného nemám. Spolužáci ve škole, vždy když odcházím, tak se ptají: "Ty jdeš zase domů?" A já jim pokaždé vysvětluji: "Ne, nejdu, jedu na trénink, kde budu pět hodin makat, protože chci něčeho dosáhnout." Má to ale i výhody. Obrovská výhoda na tom všem je cestování. Uvidím a učím se stále něco nového s příjezdem nebo přiletem do jiné země, protože všude je to jiné a to mě moc baví.

Ráda bych, aby se tato dřina zúročila a dokázala jsem to, v co všichni doufají. Udělám pro to co nejvíce.

Johana Marková, loňská 9.C

7. OLYMPIÁDA Z ČESKÉHO JAZYKA

Říká se: „Nežijeme proto, abychom jedli,“ ale..

1.

Nežijeme proto, abychom jedli, ale jíme proto, abychom žili. Znamé, a dle mého názoru, pravdivé přísloví.

Jídlo....Jídlo je na denním pořádku každého z nás. Ale opravdu je jídlo nejdůležitější? Potrava je sice velmi důležitá, ale můžeme mít hory jídla, ale nebýt kyslíku, vody a Slunce, k čemu by nám jídlo bylo?! Nadměrná konzumace potravy, zejména té nezdravé, jako jsou fastfoody, sladkosti a smažená jídla, může vést k obezitě. Na druhou stranu přehnané diety, které mladé dívky drží, aby se vyrovnaly ideálům krásy dnešní doby, můžou rychle sklouznout do různých nemocí jako je anorexie nebo bulimie.

Současné děti jsou v jídle velmi rozmazlené. Vyhýbají se školním jídelnám, zdravým jídlům a místo toho si kupují chipsy a hranolky. Ale jsou dospělí v tomto ohledu rozumnější? Na příkladu mého tatínka tomu tak rozhodně není. Byť není ani náhodou tlustý, žádným zdravým životním stylem se neřídí. Upřednostňuje pravou českou kuchyni. A co si budeme povídat. Taková svíčková, kachna se zelím, kterou mu vaří naše maminka, to se mu ani nedivím. A to nemluvím o tom, že místo toho, aby si namazal chleba zdravým rostlinným margarínem, nanese si na něj poctivou vrstvu sádla se škvarky a s oblibou tomu říká: „Nutella mého dětství.“

A co si z toho všeho беру já? Přiznávám, nebráním se občasným návštěvám fastfoodů a kdyby mi dal někdo na výběr mezi hranolky a jablkem, asi bych taky nejspíš sáhla po smažené pochutině, ale svou konzumaci nezdravého jídla vyrovnávám sportem.

Musíme si uvědomit, že jídlo je důležité, ale nežijeme proto, abychom se bezmyšlenkovitě ládovali, ale jíme především proto, abychom žili! A já žiju moc ráda na to, aby mi můj život řídilo jídlo.

Kateřina Zöldová, 8.C

2.

Ale proč tedy žijeme? Jídlo je všude kolem nás - doma, v obchodech, dokonce i na plakátech a billboardech. Ale skutečně je to právě to, co nás dělá šťastnými? Upřímně - já jsem se zrovna pro jídlo nenarodila. Uspokojit mé chuťové pohárky je celkem těžké. A co mě dělá šťastnou? Jsou to knížky, písničky, tanec, nebo pouhé posezení s přáteli a rodinou. Ano, jsou to právě blízcí lidé, i když nejsem zrovna společenský typ, ale tyhle chvíle s nimi mi dokáží zvednout náladu! Myslím si, že každý z nás by měl dát větší přednost svým blízkým před jídlem. Nejen proto, že se blíží Vánoce, ale zkrátka jen proto, aby měl radost. Společně s nimi se dá zažít spousta radosti, můžeme si vyprávět zábavné historky, které se nám staly, prohlížet si fotografie ... Ať už jdeme na divadelní představení, do kina, na procházku, nebo se jen sejdeme doma, může nás to naplnit úžasnou energií, při které nebudeme mít ani pomyslení na jídlo, protože jsme nasyceni láskou a můžeme ji konečně rozdávat kolem, byť jen pouhým úsměvem! Tedy „Nežijeme proto, abychom jedli“, protože „Nejen chlebem živ je člověk!“

Eliška Berounská, 9.A

3.

Jídlo patří k nezbytné každodenní součásti života lidí i zvířat. Je však mnoho způsobů, jak toho lidé mohou zneužívat a poté si za to nést následky, které většinou nejsou příjemné. V této slohové práci se Vám pokusím vysvětlit a předat svůj názor na okolnosti spojené s jídlem a jeho užíváním.

Jakou roli hraje kvalita a co ovlivňuje? Myslím si, že u potravin a jídla je rozhodujícím faktorem. Nejvíce kvalitou ovlivníme naše zdraví. Člověk, jenž jí nekvalitní potraviny, nemůže být stejně zdravý jako člověk s kvalitní stravou. Nejvyšší kvalitu potravin zakoupíme na farmářských trzích, ale ty nejsou tak kvalitní jako domácí potraviny.

Jaké by mělo být správné množství? Zastávám stejný názor s odborníky: Člověk, by měl jíst pětkrát denně po menších porcích. V Česku se tato zásada často přehlíží. Lidé si myslí, že větší množství (tzv. kvantita) se rovná větší kvalitě, což není pravda a lidé s těmito domněnkami mají později závažná onemocnění a poruchy stravování (anorexie, obezita).

Co znamená anorexie a obezita? Anorexie se většinou projevuje u dívek v pubertálním věku, ale ani starší ženy a chlapci nemusí být výjimkou. Lidé s anorexií trpí utkvělou představou o svém „tlustém“ těle, a proto drží diety, jenž později vedou k hladovění a nepřijímání potravy. Opakem anorexie je obezita. Obézní lidé trpí záchvatovým přejídáním. Obezita se stala velmi častou nemocí, bez ohledu na věk. Obě onemocnění jsou velmi závažná a mohou skončit smrtí.

Jaký je rozdíl mezi veganem a vegetariánem? Oba druhy lidí nepoužívají určitý druh potravy. Vegan se živí pouze rostlinnou stravou (ne živočišnou). Vegetarián nikdy nepožře maso a výrobky z něj.

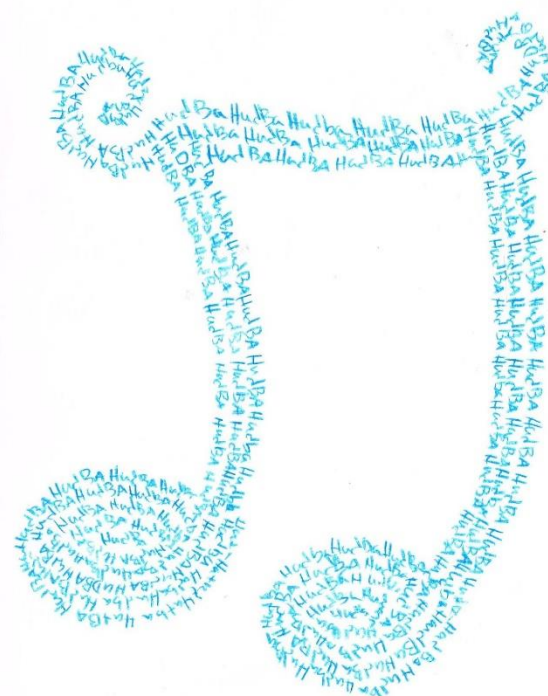
A můj názor na výše zmíněné poruchy a nemoci? Nikdy jsem nebyla a nebudu zastáncem anorexie ani obezity. Zároveň si ale myslím, že ani vegetariánství a veganství není správné. Podle mého názoru by každý měl jíst ode všeho trochu, protože rostlinnou, živočišnou stravu i maso člověk potřebuje. Sdílím Sokratovu myšlenku: „Jiní lidé žijí, aby jedli, já však jím, abych žil.“

Veronika Louthanová, 8.B

Obr. 14

Obr. 15

8. PRÁCE ŽÁKŮ LOŇSKÝCH 9. TŘÍD

1. Co by se stalo, kdybych....byla kočkou

Co by se stalo, kdybych byla kočkou? Jaké by to asi bylo, kdybych se proměnila v našeho kocoura Mikiho? Zkusím se vžít do jeho husté šedé srsti.

Jsou asi tři hodiny ráno. Už mě nebaví ležet ve svém proutěném košíku. Chci jít ven, ale dveře jsou zamčené. Seskočím dolů, zkouším si otevřít a dostat se ke svým páníčkům. Škrábu na dveře, ale nikdo mě neslyší, anebo nechce slyšet. Je mi smutno.

Je půl šesté. Moje panička už vstala. Super! Bude snídaně. A pustí mě ven a možná i do měkké vyhřáté postele. Panička jde do spíže pro kapsičku. Běžím za ní, už umírám hladu. Jakmile vysype obsah kapsičky do misky, už ji nevnímám. Mám hlad!

Za všemi mými majiteli už zaklaply dveře i vrata. Je půl osmé. Jsem pánem celého domu. Všechny dveře jsou otevřené. Letím po schodech do patra do pokoje vlevo. V tom pokoji se totiž na zemi válí obří hřejivá peřina, co sice šumí, když po ní jdu, zato se v ní hezky spí. Strávím tam půl dopoledne. Potom se líně odvalím do protějšího pokoje. Když svítí sluníčko (stejně jako dnes), na zemi se vytvoří žluté teplé obdélníky. Normálně tam nebývají. Nechápu, proč tam leží, ale stejně se na jednom z nich válím. Sluníčko svítí, čas ubíhá. Ale mě je tu dobře.

Jedna hodina odpoledne. Celý den jsem se válel sám v domě, ale teď už potřebuji lidskou společnost. A taky mám hlad. V misce leží pár kousků granulí. Ble! Z nouze jeden sním, ale že bych si pochutnal, to ne. Nikdo tu není. Najednou ve dveřích zarachotí klíče! Tak už konečně přišli! Vybíhám ke dveřím. Ne, že bych je vítal, chci jim dát najevo, že chci jíst. Otírám se paničce o nohy a jakmile vyrazí směrem ke spíži, zajásám.

Jsou tři hodiny. Přichází další lidé. Hrnu se ke dveřím. Jakmile se otevřou, zdrhám. Potřebuju na záchod.

Když jsem byl za plotem, všiml jsem si, že se v trávě něco hýbe. „Jé, hračka,“ jásám. Zkoumám ji a zjistím, že je dokonce živá. Hraju si a hraju, až se přestane hýbat. „Když dělá mrtvou, tak mě to nebaví.“

Je sedm hodin večer. Už dlouho ležím na křesle a slastně se rozvaluju. Kdykoliv kolem mě někdo jde, tak mě podrbe. To se mi moc líbí! Panička mě hladí a hladí a já slastně přivírám oči. To mi celý den chybělo. To je to nejlepší v životě kočky domácí – že vás alespoň někdo občas podrbe za uchem!

Pavla Liscová, loňská 9.A

2. Co mi škola dala a vzala?

1.

Už ani ne měsíc. Několik posledních dnů zbývá, a pak se všichni rozletíme z téhle školy pryč. Dnes si to ještě nejspíš plně neuvědomujeme, ale až třicátého zazvoní zvonek a my vyjdeme velkými vchodovými dveřmi ven, všechno to skončí. Někteří z nás spolu zůstanou i na střední škole, ale už nikdy to nebude stejné.

Poslední čtyři roky, pět dní v týdnu, se scházíme zde, v Roudnici, na II. základní škole a jsme nuceni se sociálně zapojovat. Vytvářet přátelství, nebo někdy i nenávist. Ano nenávist, protože není možné být se všemi kamarádi. Někdo nám "sedne" a z jiného se nám budou ježít vlasy, jen co otevře pusku a vypustí z ní první slova. Proč? Prostě je to lidská vlastnost. Ale každý jsme jiný.

Kdyby na nás byli všichni hodní, brzy by nám to začalo lézt na nervy. Opravdu, věřte mi, zní to sice hezky, ale takhle to prostě nejde. Navíc bych nemohla nabýt těch zkušeností ze špatných zážitků. Byla bych až přespříliš naivní, a ve světě bych pak „ostrouhala“.

Kdybychom všichni byli zlí, bylo by to ještě horší. Přeci jenom, kdo z vás se rád setkává s člověkem, který se k vám chová ošklivě. A teď si to představte každý den. Člověk potřebuje někoho, kdo ho bude mít rád.

A co kdybychom byli všichni stejně chytří. Všem by šlo všechno stejně dobře. Neměla bych možnost v něčem vyniknout, učit se z chyb druhých a svých, nebo si nechat poradit, když mi něco nepůjde. A znovu tu jde i o ty zkušenosti.

Zkrátka a dobře jsem ráda, že jsem byla ve třídě s těmi lidmi, s kterými jsem byla a jsem ráda, že jsem měla možnost poznat spoustu úžasných lidí. Nebo taky naopak lidí, kteří mi „nesedli“, ale i oni mi do života něco dali a já jsem jim za to vděčná. Protože každý z této školy, ať už jde o žáka, učitele, nebo někoho z personálu, nás něčím v našem životě obohatil (i přesto, že se budu opakovat a bude mi tak hrozit horší ohodnocení), já jsem jim za to vděčná.

Nikola Polmová, loňská 9.C

2.

1. září 2006 jsem poprvé vstoupila na školní půdu. A nyní se mé působení na ZŠ pomalu blíží ke konci. Do školy mě každodenně nutil, nutí a nutit bude křik budíku.

V podstatě se i teď po devíti letech do školy těším. Ale už ne na nové dosud nepoznané, ale na získané přátele a nové zážitky s nimi. Během školní docházky jsem se dost změnila. Byla jsem malé děvčátko s mnoha ideály a sny. Jak jsem vyrůstala, tak mi škola a lidé okolo brali další a další sny. Ale s uplynulými sny přišly nové informace, ale také nové inspirace. Mým životem prošlo, prochází a bude procházet mnoho dobrých a špatných učitelů. Za devět let jsem poznala spoustu dobrých učitelů. Dokázali mě něco naučit a vyjít s mojí „občas“ přidrzlou povahou. Někteří mě dokázali i pochopit, a za to si jich moc vážím.

Také si hodně vážím třídního pana učitele. Ten si musel při snažení naučit nás objemy a vzorečky rvát vlasy a připadat si jako kdyby byl ve třídě logicky omezené a nechápavé. Věřím ale v to, že až jednou potkám svého pana učitele, budu se moci pyšně pochlubit svými úspěchy a výsledky. Ve třídě jsme takoví věční rivalové, ale přitom přátelé. Vadí mi, že se každý nebaví s každým a nejsme jednotný kolektiv, ale to už se nedá za necelý měsíc změnit. Ale i tak jsem ráda, že jsem mohla být v této třídě. Abych pravdu řekla, už se celkem těším na nové lidi a novou školu.

Škola mi v každém případě dala základní vzdělání. Spousty nových vědomostí. Škola mi dala mnoho práce, učila mě být poctivou a pilnou. Dala mi také spousty nových kamarádů a dobrých přátel. Škola nás učí, jak zvládat nástrahy života, a také, že v životě není jen výhra, ale i prohra. Říká se, že škola je odrazový můstek života. Pokud se někdo špatně odrazí, nedopadne tam, kam chce.

Pokud bych měla hledat, co mi škola nedala, nebo vzala, zajisté to bude čas, radost a štěstí, které jsem věnovala učení.

Při pomyšlení na to, že už za pár měsíců budu na střední škole, je mi trochu líto, že krásné, ale někdy nekonečné roky budou nenávratně pryč.

Petra Slezáková, loňská 9.C

3. Naše třída před zrcadlem

1.

Blíží se konec našich společných let, kdy jsme se po devět ročníků scházeli skoro každý všední den v roce. Proč se tedy nedá říct, že do školy chodíme rádi kvůli spolužákům? Myslím, že máme společné jen jedno - a to, že chodíme vlastně do nějaké 9. A.

Bylo hloupé, když jsem si myslela, že až půjdu do školy, budu mít třídu plnou přátel, kteří mě vždy podrží a škola pro mě bude zábavou. Mezitím se ale naše třída rozdělila na skupinky, ve kterých navzájem odsuzují jiné. Je hezké, když se na chvíli skupinky rozpustí a mezi námi se hned objeví dobrá nálada. Bohužel i v naší třídě se někteří bojí říct svůj vlastní názor, řídí se jako stádo oveček, jen aby jim někdo něco neřekl. V ničem se neshodneme, denně se někdo někomu směje, ale i když si myslí, že je to sranda, před ostatními stejně záměrně ponižují spolužáky.

V té lepší stránce toho moc není. Je škoda, že školu bereme jako utrpení, když bychom ji mohli zvládnout společně.

Žaneta Mlčáková, loňská 9.A

2.

Zkuste postavit celou naši třídu před zrcadlo, už jen to je skoro nadlidský úkol. Ale připusťme si, že se nám povedlo natěsnat devatenáct tak odlišných postav před jedno velké zrcadlo. Jediné, co byste spatřili, by byl nesourodý chumel tváří, za kterými se skrývají ještě podivnější osobnosti.

V jedné místnosti se sešli fanatické fanyšky, programátoři, vrcholní sportovci i obyčejní lenoši, někde v koutku se tu najde i náruživá rockerka a podivín, který se v hodinách matematiky učí japonsky. Ti všichni zůstávají uvnitř stále dětmi. Rostou, ale nemění se.

Vážně se těším, až tuhle partu uvidím třeba po deseti letech. Kdo z nás dospěje jako první? A dokáže kdokoliv zapomenout na společné chvíle?

Mezi těmito podivuhodnými a svým způsobem jedinečnými lidmi se ocitám teprve čtyři roky a stále nemůžu s jistotou prohlásit, že bych kohokoliv z nich dobře znala. V průběhu času jsem si našla pár přátel a zároveň jich pár ztratila. S některými jsem snad dokonce, kromě pozdravu, ani nepromluvila. Byla to zajímavá léta, zajímaví lidé, a po těch se mi bude stýskat.

Tereza Bušilová, loňská 9.C

9. PROSLOV NA ZÁVĚR

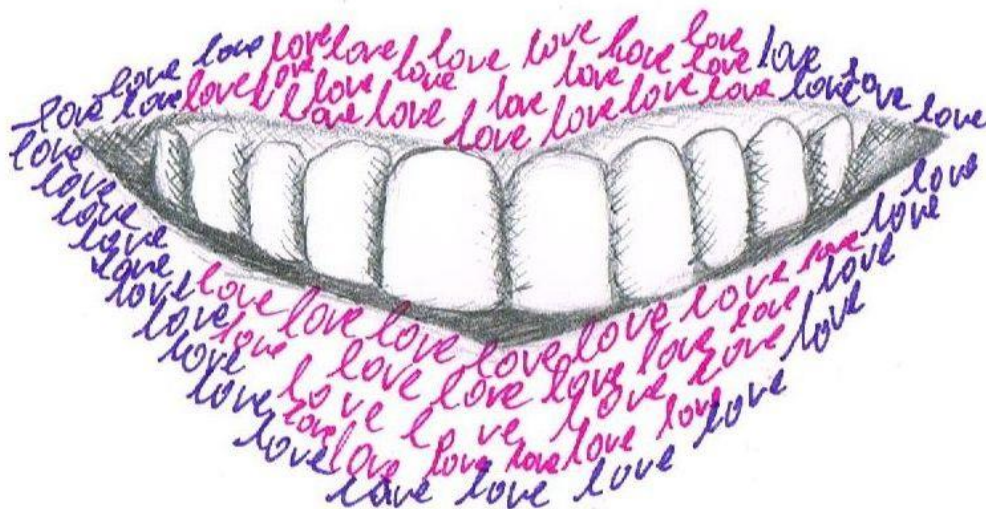
Proslov

Vážení učitelé a moji milí spolužáci.

Už je to devět let, co jsme se poprvé spatřili, učili jsme se společně základům matematiky, které dodnes neumíme. Loučíme se po několika letech, co jsme se potkávali na chodbách a opisovali společně úkoly o přestávkách. Procestovali jsme společně také mnoho míst a zemí, nakupovali jsme v Drážďanech dárky na Vánoce, jezdili do Mostu a do Prahy do divadel, také jsme pozorovali krásy Anglie a Francie a v sedmé třídě jsme brázdili sjezdovky v Kořenově. Ale tohle už je za námi a teď už nás čeká jenom střední škola.

Tímto bych se chtěl rozloučit se všemi milovanými učiteli, kteří měli těch devět let na nás nervy, chápali nás a taky s žáky z ostatních tříd.

Josef Jampílek, 9.B

Obr. 16

SEZNAM VÝTVARNÝCH PRACÍ

Obr. č. 1	Peříčko	Natálie Řezáčová, 8.A
Obr. č. 2	Postava	Tereza Hronková, 7.A
Obr. č. 3	Oči	Veronika Louthanová, 8.B
Obr. č. 4	Oči	Ema Fišerová, 8.B
Obr. č. 5	Společná fotografie	Jana Brotánková, 7.A
Obr. č. 6	Školák	Monika Bajerová, 6.A
Obr. č. 7	Drak	Adéla Petrželková, 6.B
Obr. č. 8	Drak	Nela Patlejchová, 6.B
Obr. č. 9	Společná fotografie	Martin Srba, 7.A
Obr. č. 10	Časostroj	Lucie Burianová, 7.A
Obr. č. 11	Oči	Lucie Malcová, 9.A
Obr. č. 12	Společná fotografie	Vojtěch Vítek, 7.D
Obr. č. 13	Karel IV.	Klára Součková, 6.B
Obr. č. 14	Štěstí	Lucie Kyselová, 8.A
Obr. č. 15	Hudba	Adéla Derynková, 9.B
Obr. č. 16	Love	Lucie Malcová, 9. A

OBSAH

- PERLIČKY
- DROBNOSTI
- CHARAKTERISTIKA
- LÍČENÍ
- VYPRAVOVÁNÍ
- ÚVAHA
- OLYMPIÁDA Z ČJ
- PRÁCE ŽÁKŮ LOŇSKÝCH 9. TŘÍD
- PROSLOV NA ZÁVĚR

Vydala

Základní škola v Roudnici n.L., Jungmannova 660

Almanach uspořádali:

Dana Jirásková

Lenka Krtíčková

Olga Matějková

Marie Nováková

Kateřina Šindelářová

Milan Vocásek

Výtvarné práce vybrala:

Šárka Drobná